

[Ove Jensen]

det, er det svært at tage dette forslag fra de konservative alvorligt. Forslaget er et godt eksempel på, hvordan de konservative forsøger at vinde tilslutning til en økonomisk politik, der er uden sammenhæng.

Bente Juncker (CD):

CD er meget enige med forslagsstillerne i deres synspunkter, at det skal kunne betale sig at tjene penge. Beslutningsforslagets konsekvenser er dog meget vidtgående, og det vil kræve en lang række ændringer i vores skatte- og sociallovgivning. Det er rigtigt, som det er påpeget i forslaget, at det netop er mellemindkomsterne, der bliver ramt, og en væsentlig forhøjelse af proportionalstrækket vil kunne løse en del af det problem. Der peges på en række konkrete områder, hvor beskatning og offentlige ydelser griber ind i hinanden. CD vil gerne medvirke positivt under udvalgsarbejdet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det konservative folkepartis forslag er jo, som det allerede er bemærket, en ganganger. Der blev sagt, at det er et forslag, der er hevet frem af arkivet. Det kan godt være, men det belyser alligevel et væsentligt problem, nemlig samspillet mellem indkomstfremgang og sociale ydelser. De konservative ønsker problemet afhjulpet ved først og fremmest at forlænge proportionalstrækket. Jeg er enig i, at enhver skattereform må bygge på en kraftig forlængelse af proportionalstrækket. Jeg tror slet ikke, at vi kan nå til bunds med en skattereform, medmindre vi får en fordobling af proportionalstrækket. Men jeg tror ikke på, at det er muligt at gennemføre en sådan forlængelse af proportionalstrækket uden som led i en samlet skattereform.

Det andet problem, de konservative taler om, sammenstødet mellem indkomstfremgang og sociale ydelser, er noget, som jeg tror det er mere end 10 år siden vi fra radikal side rejste her i salen. Der er sket ganske få fremskridt, de er små, og jeg er enig med de konservative i, at vi må holde fast ved, at dette problem skal løses. De konservative nævner, at vi kan komme ud for marginalbeskatninger på indtil 100 pct. Jeg mener, at vi i outrerede ydertilfælde kan komme op på at skulle yde over 100 pct. i skat og bortfald af social bistand.

Jeg mener ikke, at folkettingen kan tillade sig at give slip på dette problem, før der er fundet en løsning. Jeg er også enig i, at løsningen formentlig kan findes i en forlængelse af proportionalstrækket. Jeg håber derfor, at de konservative, såfremt de sætter det at fjerne sammenstødet mellem indkomstfremgang og sociale ydelser højt, vil arbejde med på en ny skattereform. En egentlig skattereform – det siger jeg med det samme, fordi man nikker fra konservativ side – nås ikke, uden man griber ind på områder, hvor ingen af os formentlig er særlig glade for at gribe ind. Jeg har bestemt ikke noget imod, at dette forslag er hevet frem fra arkivet for at holde interessen for problemet levende.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi erkender og har altid erkendt samspilsproblemerne. I mange år har vi fremført det uheldige i, at vi ikke ønsker med en lovgivning at ændre disse forhold. De har eksisteret i mangfoldige år, men vi har aldrig villet gøre noget rigtig ved det. Vi har prøvet med socialindkomsten at komme visse misbrug til livs, men socialindkomsten har ikke fået den betydning på det område, som den skulle have, idet man ikke har taget de væsentligste områder med ind under socialindkomsten. Derved virker socialindkomsten ikke, den kommer kun til at virke på en gruppe, som den i grunden ikke skulle virke på, nemlig mellemindkomsterne, medens de høje indkomster ikke berøres i væsentlig grad af socialindkomstbegrebet.

Så er det spørgsmålet, om man vil ændre det, og selvfølgelig kan man ofre en masse penge på at fjerne samspilsproblemerne, men hvis man mener, at det statsfinansielt skal være neutralt, så er det en omfordeling, vi må have lavet. Det kan man gøre på ganske enkel måde, simpelt hen ved én gang for alle, som jeg har sagt næsten 117 gange herinde, at prøve på at samordne vores skattesystem og vores socialsystem. Det er den eneste ordentlige vej at gå; så kan man få fjernet disse problemer. En anden vej, man kan gå, er helt at fjerne den progressive beskatning. Så vil det være muligt at sørge for, at sociale ydelser ikke aftrappes på en måde, som bevirker, at man beskattes med beløb, som er større end indtjeningsforøgelsen.